

дава историческа и социална конкретност, локалност, стремеж към фактическа достоверност и правдоподобност на детайлите. Обобщеността и идеализацията на образа при този метод се достига без помощта на фантастическата хиперболизация. Определено название на метода авторът не дава.

Наред с двата основни метода в народната поезия през същата епоха се прибавя особен, характерен именно за тая епоха метод, свързан с религиозната струя в светогледа на народните маси. Той възниква като непосредствено продължение на митологическото мислене, но се явява в християнизирана форма. Гусев го нарича условно метод на двувърнатата поезия или християнско-митологически.

През време на капитализма към тия методи се присъединяват няколко нови: реалистически или прогресивно-натуралистически (застъпни в работническата поезия и войнишките песни от XVIII—XIX в. в.), реалистически, с подчертан критически характер, получил разпространение в сатиричните жанрове на народната поезия и в битовите приказки. По-късно се развиват още два метода — революционен романтизъм и социалистически реализъм.

Покрай верните наблюдения в тая глава намирам място и някои неизяснени страни на въпроса. Би трябвало преди всичко по-ясно да се подчертае релативният характер на така представената картина на възникването и разпространението на методите във фолклора, за нейната неприложимост към всички похи и народи. Направената в тоя смисъл уговорка трябва да има по-отчетлив характер и да се взема под внимание в хода на общите разсъждения. Предложената схема ще бъде в една или друга степен неприложима например за страни, останали назад в своето икономическо, политическо и духовно развитие, за народи и племена, които до вчера

не са имали азбуки, или за такива, които и днес нямат възможност да записват мислите си на книга.

Гусев завършва последната глава — Естетическото отношение на фолклора към действителността — а с това и самата си книга, с думите: „Нашият опит в тая област, като едно от първите изпробвания, представлява, разбира се, само своето рода „естетическо разужнаване“, и никак не претендира, че представлява шо-годе завършена система“ (стр. 312).

Даже да я вземем и в предлагания смисъл, тая глава има значение с поставянето на един важен въпрос, с набелязване с главните макар естетически категории във фолклора — отношението на народните маси към труда, към красотата, ролята и значението на трагичното и комичното във фолклора. Авторът не разглежда и тия категории като веднъж завинаги дадени, а се стреми да покаже мотивирано как те се променят през различните исторически епохи, какво внасят в тях народните маси, засегнати от икономически и социално-политически промени. При разглеждане трагичното във фолклора авторът илюстрира широко мисълта си с образци от руския и южнославянски фолклор. Би могло да се пожелае и по-пълно застъпване на хумористичните и сатирични жанрове, когато се разглежда комичното във фолклора.

Със своята любов към теоретичните въпроси на фолклора, с критиката си срещу учени, които забравят народното изкуство в изследванията си върху естетиката, с новите мисли и схващания, дори и когато последните не са всякога добре мотивирани или приемливи, книгата на В. Е. Гусев ще даде несъмнено нов импулс за развитието и решаването на ред проблеми на народното поетично творчество.

Величко Вълчев

СЪВЕТСКО МОНОГРАФИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ ВЪРХУ АРМЕНСКИЯ РОМАНТИЗЪМ

В историята на литературата периодът на романтизма заема важно място като специфичен художествен метод за отразяване на действителността. В литературната теория и до днес се водят спорове, правят се изследвания за характерните особености и романтичните форми на отражение и ху-

дожествено обобщение. Този подчертан интерес към романтизма произтича от обстоятелството, че обхваща интересен период от развитието на обществената мисъл, където се кръстосват възгледите, мечтите и стремежите на прогресивните хора за преобразуване на света, за национално освобождение от вековно угнетение, един период, който даде отражение както върху икономиката, така и върху философията и всички отрасли на изкуството-литература, живопис, музика

¹ Саринян С. С., Арменският романтизъм (на арменски език), Ереван 1966 г., издателство АН Арм. ССР, стр. 550.

През последните години в съветската литературна теория се появиха интересни монографии върху романтизма и художествения му метод от изследователи като Елистратова, Рензов, Саринян и др. Между тях е и трудът на арменския учен С. Саринян — „Арменският романтизъм“.

Със задълбочен научен анализ авторът разкрива същността на арменския романтизъм върху фона на развитието на романтизма в световната литература. Трудът обхваща една малко проучена област в развитието на новата арменска литература, където се срещат сложни и все още нерешени напълно проблеми.

Голям интерес за литературната теория представляват увода и гл. I, в които се поставят важни теоретически проблеми, разкриващи характера на романтизма и приписващи му художествен метод. Няма да се спираме на въпросите за характерните черти на романтизма, а ще вземем отношение по ония проблеми, повдигнати от Саринян, които са засегнати по-малко в литературната теория, макар да представляват голям интерес за литературознанието и марксистко-ленинската естетика.

Още в началото авторът отбелязва, че романтизмът бе „... едно всеобщо умонастроение на века, оставило своя отпечатък върху всички области на обществената мисъл, което по своето ме отрази и в философията, и в историографията, и в икономическата наука, и в езикознанието, както и в литературата и изкуството.“ (стр. 8) Излизайки от тази обща постановка, Саринян достига в края на книгата си до следното важно обобщение за арменския романтизъм, който характеризира „... като нова идеология, национално-социален мироглед, начин на мислене (к. а. Г. Х.), където арменската литература намери свое съдържание и естетика.“ (стр. 520)

Трябва да отбележим, че тази страна на проблема да се специфика на романтизма малко е била обект на изследване или съвсем е била игнорирана от тълкувателите на романтизма. Тази нова постановка дава ключ на автора за обяснение на всички богати и сложни обществени явления, станали през XIX век в арменската действителност и намерили отражение в литературата. Откуда изхожда Саринян, когато анализира художествения метод на даден писател.

Саринян подчертава, че „Това, което въобще е характерно за общото умонастроение на романтизма, е неговият утопичен характер, мечтателността. Живота, обществените отношения още не бяха се затвърдили, още бяха в процес на оформяне, следователно и романтичният идеал не се помещава в рамките на действителността, вътрешните отношения (вързки) на обществото и мястото на личността в тази връзка още се изграждаше субективно.“ (стр. 11) Именно този

субективизъм бе опора на романтичния мироглед.

Във връзка със спецификата на романтизма авторът разглежда особеностите на художествения метод изобщо. Като критикува някои положения за метода, изложени в трудовете на Диепров, Рензов, той застава на становището на акад. Годор Павлов, изложено в труда му „Творчески метод“ (гл. Към въпроса за реализма и романтизма). Саринян приема, че всеки метод има своя епоха, в която се проявява най-пълно и стига кулминационната си точка. Авторът счита, че романтизмът синтезира предишните художествени методи (реализма на ренесанса, класицизма, просветелния реализъм, сентиментализма) и с редица новаторски черти задълбочава художественото възприемане на действителността. Принос на романтизма е, че той дава по-пълна изява на гражданско-психическото преживяване на личността, на неговите чувства, възнения, стремежи. Само от такъв аспект трябва да се разглежда появата на образа на героя-бунтар в литературата на романтизма, като изразител на идеологията на на ционално-освободителните движения на отделните народи. И в този смисъл романтизмът даде естетически смисъл на понятието „поет-гражданин“ (виж стр. 15). Нещо повече: даде и истински смисъл на героичното начало в литературния образ.

Саринян се спира подробно върху романтизма и реализма, прави някои паралели между тях, тъй като все още има литературни критичи, които, когато определят метода на класиците, допускат еkleктически подход и „сливат“ романтизма с реализма. Щом в произведението имало правилно изобразяване на действителността и типични образи, то според тях е реалистично, а щом съществува заселена субективност, лиризм и силни конфликти, то било романтично. Такъв подход е неточен. Субективното възприемане все още не е романтизъм, емоционалността не е сентиментализъм или рационализъм-класицизъм, нито правдивото отражение на действителността е монопол на реализма. Ако се тръгне по този път, останалите методи, освен реализма, биха загубили всякаква връзка с живота. Авторът подчертава, че не може да съществува художествен метод без правдиво отражение на действителността.

Саринян разглежда арменския романтизъм, като своеобразна проява на романтизма изобщо, който се доближава до класическия, но същевременно се различава от него.

Арменският романтизъм също има своя изходна точка, това е класицизмът. Така наречената „арменска идеология“, която се зароди още през XVII век, създаде твърди политически идеали и се превърна в плът и кръв на арменския класицизъм. Последният сумира многовековните духовни търсения и

усилия на нацията, като създаде цяла историческо-философска система, под въздействието на която се родиха надеждите на арменския народ за освобождение. Класицизмът се обрна към епическите епизоди от историята на Армения. Той откри нови пътища пред арменската литература. Основна тема стана патриотизма и свободолюбието, даде национално-политическо съдържание на литературата. Но в условията на XIX век классицизма не можеше да удовлетвори новите изисквания поставени от живота. Той трябваше да отстъпи на нови, по жизнени идеали, които да отговорят на възжеланията на целия народ. А „арменската идеология“ бе тясна да изрази новите изменения и да помести в себе си идеите на просветителите. Тя още почиташе върху лаврите на стара велика Армения и идеализирваше миналото. Новите идеи бяха изпълнени в идеологията на романтизма. Той се яви като реакция на „арменската идеология“. Същевременно Саринян подчертава онези естетически положения, които классицизма завеща на арменския романтизъм.

Арменският романтизъм не беше конкретизация на духа на европейския романтизъм в арменската литература. В периода на романтизма в арменската литература Европа вече бе „скъсала връзките“ с XVIII век и бе издигнала съвсем нови идеи. Арменският романтизъм по своему синтезира тези „противоречиви“ идеи и се опита да извлече своя граждански и естетически идеал. Появата на романтизма в арменската литература през 30-те години на XIX век не се предшества от икономически и политически подем на Армения, както в Западна Европа. Страната е под чуждо иго Западна Армения — под Турция, Източна Армения — в пределите на царска Русия, след Руско-персийската война — 1828 г., изостанала и ограничена. От друга страна арменският народ не е монолитна, компактна маса. В национално-освободителната борба участвуват не само арменците от територията на Армения, но и онези арменски колонии, разпръснати от Индия до Европа, които са кръвно свързани с идеите за освобождението на отечеството си от чуждо робство. Прогресивната мисъл на нацията е напълно съзвучна с характера на събитията, които стават в отделните страни, а революционните дейци се възбуждаят от новите идеи и ги превръщат в свои. Поради това арменската обществена мисъл предхожда социално-политическите условия в самата Армения. Нямайки под себе си твърда социално-политическа база, арменският романтизъм се хранеше преди всичко от политическите събития (руско-персийската, руско-турската войни и пр.). От тези специфични особености произтича обстоятелството, че в своя начален период арменският романтизъм предимно бе идеологическо движение. Предвид на това, че романтизма в основата си

имаше идеологически характер на него се случи преждевременно да преживее, „противоречията между реалните възможности и духовните стремежи“. Оттук следва „известното безсилие, болезненост, трагически акцент“ на арменския романтизъм.

Романтизмът завари арменската действителност в период на национално пробуждане на народа, когато се пораждат надежди за национално освобождение. Идеалът на романтиците за свой герой, при тези условия, се ориентира към образа на героя-борец за свобода на родината. Идеалите на арменските романтици се съчетават с идеите на просветителите, тъй като те се открояват през XIX век в романтичен облак, докато западноевропейските романтици са вече разочаровани от идеите на просветителите и много често идеализирват непоричния живот и спокойствието на екзотичния Изток. Романтичният герой в арменската литература е оформен, съзнателен образ, който сочи пътя на отечеството към истинска свобода и щастие. Националният герой организира борбата на народа срещу поробителите и със своя пример вдъхновява масите. При това той не се ръководи от никакви лични подбуди. Нещо повече той е готов да изостави любимата, семейството, ближния си за общото дело. Такива са образите на Левон, Теодорос Ръштуни от романите на Церенц, Давит Бек, Самвел, Вартан, Шахумян в произведенията на Рафи.

Тези характерни белези на арменския романтизъм в много отношения се приближават до романтизма на славянските литератури и особено до българския, който се поражда и развива почти при същите условия. За съжаление авторът не разглежда този въпрос. Това не е обект и на неговото изследване.

Арменският романтизъм има типологични сходства с романтизма в българската литература, тъй като конкретните исторически условия на двата народа са твърде близки и сходни. Съвсем спонтанно възниква въпросът дали едни и същи типологични явления, породени независимо едни от други, не създават и един и същ художествен метод? Отговорът на този въпрос може да се потърси в съпоставката между поезията на Ботев и Патканян, между драмите на Друмев и Пешикташлян, Дурян, или между прозата на Вазов и Рафи. Не случайно прогресивната арменска интелигенция още през 90-те години на миналото столетие живо се интересува от събитията в България и трескаво превежда „Под игото“ на Вазов. „Записките“ на Захари Стоянов, понесите на Каравелов, издава брошури с биографиите на Левски, Райна Георгиева и т. н. Известният арменски поет Р. Патканян, който след Кримската война преживява известна депресия, в дните на Априлското въстание написва своите бойни, революционни стихове „свободни песни“ в които зове

народа на борба срещу потисниците и поробителите. Подобно на Дурян се обрънаха към историческото минало на Армения и с историко-патриотичните си драми „Корнак“, „Аршаг II“, „Вахан“ (1856—1862 г.), „Ардашес завоевател“ (1869 г.) и др. поставиха началото на новата драма в арменската литература. В драматургията на Дурян патриотичното чувство стига до романтичен абсолютизъм и игнорира всички други чувства. В годините непосредствено след Руско-турската война се появиха романите на Церенц „Торос Левони“ (1878 г.), „Иергунк в IX век“ (1879 г.), „Теодорос Ръштуни“ (1871 г.), на Рафи „Лудият“ (1880 г.), „Давит-Бек“ (1881 г.), „Самвел“ (1884 г.). Героят на романа „Лудият“ е участник в Руско-турската война на Кавказския фронт и активно участва в боевете срещу турската армия. Но това са въпроси, които заслужават едно цялостно изследване.

В книгата си Саринян правилно подчертава, че няма и не може да има чисто национално литературно течение или чист национален художествен метод, както не може да има и чиста национална литературна теория.

Авторът критикува схващането на някои теоретици, които приемат за романтично онова произведение на даден писател, което е пропито с национално-патриотично съдържание, а що се отнася до творбите, третиращи социални въпроси от същия автор, то тях поставят в рамките на реализма. Саринян не възприема гледището, че в творчеството си даден писател може да бъде едновременно и романтик, и реалист. Обосновано и аргументирано той се стреми да докаже, че въз основа на своите идеи, мироглед писателят може да бъде изразител само на един-единствен художествен метод — романтизъм или реализъм. Това схващане трудно може да се възприеме като безспорна и доказана истина. В противовес на такова становище могат да се приведат примери от творчеството на Рафи, Вазов, Каравелов.

За литературната теория особено ценни са онези глави от книгата, в които авторът детайлно разглежда някои общи романтични прийоми, намерили израз в творчеството на арменските романтици, докато разглежданите въпроси редица изследователи не са обръщали достатъчно внимание в своите трудове.

Саринян при разглеждането творчеството на романтиците Абовян, Алишан, Дурян, Рафи се спира върху техния субективизъм и лиризъм. Елементи които са кръвно свързани с метода на писателя и служи за постигане на крайната цел. При анализирването на тези прийоми и като сравнява типологически с творчеството на европейските романтици, авторът идва до извода, че субективизмът и лиризмът са рожба на романтизма, че епичността в литературата също е свързана с романтизма, а не с реализма. Нали епи-

ческите борби на народа бяха изобразени от романтиците В. Скот, Юго, Вазов, Рафи. Използването поетиката на народното творчество, на неговата философия, на героичността на народа са пряко свързани със световусещането на романтиците и с художествените закономерности на романтизма. Търсенето корените на романтизма в фолклора е повдигнат и в българската литература от Кръстьо Генов.¹ В народното творчество романтиците намират националния облик и специфичната душевност на народа, вбодушевяват се от патриотизма, възпят в народните песни и го превръщат в лайдмотив на своите произведения. От това следва и една друга характерна особеност на арменския романтизъм, че той свързва изцяло всички свои мечти със зараждащата се нация и с родината. Затова за романтичния герой идеята за родината се поставя пред всичко и над всичко. Същото явление се забелязва и в българската литература.

Саринян открива и друга заслуга на романтизма: художественото пресъздаване на преданията, чрез които обогатява литературата с легендата и баладата.

Обстойно и аргументирано авторът свързва пантеизма с романтизма. Романтиците рисуват природата в цялата и прелест и мъдрост. Природата прониква дълбоко в същността на човека и служи на целите на романтизма. Тя се превръща в съставен елемент на повишеното патриотично съзнание на личността. Иронията също се използва като средство на романтиците, за да се разобличи по-дълбоко морала на капиталистическото общество.

Появата на историческия роман през XIX век се сочи също като заслуга на романтизма. Авторът подробно разглежда историческите романи, появили се в арменската литература през втората половина на XIX век и ги разглежда в органическа цялост с политическите събития в Армения.

Развитието на поезията, драмата и прозата трябва да се разглежда в тясна връзка със социалното и политическо положение на арменския народ, с неговите мечти и възжеления. Когато се формира романтизмът, погледите са обрънати към националното пробуждане на народа и в литературата господства поезията. Тя звучи с все сила и дава съдържание на арменския романтизъм със своите видни представители Алишан, Патканян, Шахазис. През 60-те години, когато се възвзема патриотичното чувство, в литературата се появява драматургията, главно историческите драми на Дурян. А през 70—80-те години, когато дългоочак-

¹ Вж. Кр. Генов, „Фолклорното дело на Братя Миладинови в развитието на българската литература, Литературна мисъл, бр. 6—1961 г.; Кр. Генов, Художествения метод в поезията на Христо Ботев, Език и литература, бр. 2—1964 г.

ваната свобода е така близка пред арменския народ, блиска с все сила подвигът на българите, създали Априлската епопея 1876 г. и освободението на България, тогава пълен разцвет получава историческия роман, който се явява мощно средство за изобразяване на героичното минало и настоящето на народа. Нещо повече, според нас, тъкмо историческите обстоятелства подсказват на писателите да се обърнат към историческия роман, с който да въодушевяват народа и да бъдат полезни с перото си на общото дело. Историческия роман, при тези условия, сякаш неминуемо води до романтичния метод, който единствено дава възможност като в спектър да синтезира всичко онова, което е необходимо за борбата на народа срещу потисниците. Не случайно романтизмът най-пълно се проявява в историческия роман и патриотичната поезия. Тази страна на въпроса авторът не е разкрил достатъчно, особено, когато разглежда творчеството на най-крупния арменски романтик — Рафи.

Саринян правилно обяснява, че поставените от живота въпроси изискват големи произведения, които да обхванат епохата. Необходими са не само поетични чувства, но и картини от живота, чрез които да се покаже действителността и човекът в това общество, дори да се отговори на парливите въпроси на времето, да се посочат перспективи и се начертае пътя към социалното и политическо развитие на нацията.

Арменският романтизм стигна своята връхна точка през 70—80-те години, изживява своя разцвет и дава произведения, които влизат в съкровищницата на световната литература. Това е според нас периодът на революционния романтизм, когато народът се зове на въоръжена борба. Интересно е защо Саринян, който така добре е характеризирал всеки етап от развитието на арменския романтизм, и е дал характерното му наименование — ранен романтизм, просветителен романтизм, късен романтизм и т. н., не е нарекал този етап от развоа на арменския романтизм „революционен романтизм“.

Съществува неуточненост у автора, който в гл. IV представя, че арменския романтизм получил разцвет през 50—60-те години, след което изживява криза, а същевременно в гл. VII и VIII приема, че в 70-те години стига своя възход и се разгаря с все сила. Не е ли по-точно, че арменския романтизм през 70—80-те години получи най-пълна изява и то не случайно. Нали през този период се появяват бойките революционни песни на Патканян, знаменитите исторически романи на Церенц, Рафи, дори и на Мурацац.

Именно историческите предпоставки не дават възможност на реакционния романтизм да се развие в арменската литература. Целият народ е погълнат от мисълта за национално освобождение, живее с тези мечти и няма място за нигилизм, отчаяние и реакционна християнска проповед. Единичните явления не са характерни и те още с поя-

вяването си са пренебрегнати от ентусиазираната маса. Тази страна на въпроса до известна степен се подценява в труда.

Саринян съвсем правилно обяснява онези обективни причини, които спомагат за упадък на романтизма. След 80-те години всички надежди за национално освобождение рухват, на преден план излизат социалните въпроси, които довеждат до метода на критическия реализъм. Това не означава, че до 80-те години няма реалистични произведения, но господствува романтизмът. Друг е въпросът, че в историята на арменската литература не са се намирали толкова близки полюси романтизмът и реализмът, както през 70—80-те години. Развиващият се реализъм се обогатява от естетиката на романтизма, а романтизмът се допълва с правдивите картини на живота, изобразени в реализма. Двете литературни течения сякаш изключват своите естетически и идеологически „противоречия“ и намират общи начала, за да отговорят на изискванията, поставени от живота в името на общата цел.

При художественото усвояване на историческата епоха романтиците разбират историческите процеси в общественото развитие и за пръв път показват ролята на масите за развитието на обществото. И в това отношение особено голям е приносът на арменските романтици, които създават традиции в арменската литература. Теоретикът на арменския романтизм Рафи намира, че в историческия роман художественото трябва да се съедини с научното. Той издига на висота моралните принципи в литературата и изтъква, че няма слава и величие без и извън родината. Идеята за безсмъртието е неделима от патриотизма. В името на това най-висшю чувство може да се по-жертвува всичко.

Още много положителни неща могат да се пишат за тази ценна научна книга, в която Саринян е вложил огромен труд, за да покаже характерните особености и приноси в творчеството на известните арменски романтици и наред с това да подчертае специфичните белези на арменския романтизм.

Накрая редно би било след като авторът е разкрил достатъчно аргументирано особеностите на арменския романтизм, накратко да се спре на приноса на този романтизм в световната литература.

Трудът на С. Саринян „Арменският романтизм“ е повратен момент за арменската литературна теоретична мисъл. Той се явява успех на арменската литературна теория, потвърждение за нейната зрялост. Дълбоко познаване на фактите, високата теоретическа подготовка, новите постановки на въпросите са характерни за всяка страница на книгата. Арменската литература е представена в нея с цялото си богатство, с всички свои традиции. Книгата „Арменският романтизм“ същевременно се явява и ценен принос за литературната теория.

Гаро Хайрабедян

SOMMAIRE

Académicien Lioudmil Stoyanov — L'influence d'Octobre sur l'évolution de la littérature bulgare	3
Christo Radevski — Octobre dans ma vie	6
Lamar — Pensées sur la liberté	8
Nicolai Marangozov — La Russie tant désirée	12
Kroum Grigorov — Elle s'empara de moi dès mon enfance	14
Emile Manov — Ma fête	16
Ghentcho Stoëv — Amour, reçu en héritage	
*	
Académicien Pantéléï Zarev — La Révolution d'Octobre et le changement de la conscience artistique dans la littérature bulgare des années 20	18
Athanase Natev — Le dilemme méthodologique devant la science littéraire contemporaine. Problèmes parallèles dans le développement de la science littéraire soviétique et bulgare	43
Gheorghî Tzanev — La Révolution d'Octobre et la recherche de nouveaux chemins dans la littérature bulgare	69
Académicien M. B. Khraptchenko (Moscou) — La Révolution d'Octobre et les principes de création de la littérature socialiste	81
Lioubomir Pavlov — Octobre et le problème des rapports littéraires	113
Vlitchko Kountchev — Le procédé léniniste de Gheorghî Dimitrov vis-à-vis de la littérature et de l'art	125
Anghel Antchev — Nicolai Khrelkov et la diffusion de la littérature soviétique en Bulgarie durant les années 20	147
 REVUE	
Christo Yordanov — La secousse planétaire et la flamme éternelle d'Octobre	153
Elka Constantinova — Le recueil littéraire „Octobre“	159
Katia Yaneva — „Octobre et la littérature bulgare“	161
Velitchko Viltchev — Un nouvel ouvrage soviétique sur le folklore	162
Garò Khaïrabédian — Une étude monographique soviétique sur le romantisme arménien	167

Адреси — на редакцията: сп. Литературна мисъл, бул. Витоша 39, София II. тел. 88-42-89
на администрацията: Издателство на БАН, София 13, кв. Гео Милев, ул. 36, бл. VI
тел. 72-44-11. Абонаменти се внасят във всички пощенски станции или по с/ка №96Т/115 БНБ —
Софийски градски клон

Технически редактор М. Воденичарова

Дадена за набор на 13. X. 1967 г.
Печатни коли 10,75
Формат 71×100/16 Тираж 2000
Огледна книжка 0,75 лв.

Подписана за печат на 23. XI. 1967 г.
Издателски коли 12,79
Поръчка № 462
Годишен абонамент 4 лв.

ОТКРИТА Е ПОДПИСКА ЗА

Сп. ЛИТЕРАТУРНА МИСЪЛ

за 1968 год.

Двумесечно научно-теоретическо списание за естетика, литературна история и критика, орган на Института за литература при Българската академия на науките.

Година XII

Списание то излиза годишно в шест книжки

Годишен абонамент 4 лв.

Отделна книжка 0,75 лв.

ЛИТЕРАТУРНА МИСЪЛ е утвърдено научно-литературоведческо списание в България, което разглежда широк кръг въпроси на марксистко-ленинската естетика, литературната история и критика. То подкрепя различните жанрови форми на съвременното литературознание: от научното съобщение и фактологичната справка до естетично написания литературен портрет.

Списание то Литературна мисъл отразява най-характерните събития в международния литературен живот и информира читателите си за него. Особено внимание се обръща и на класическото наследство, така необходимо за богатото развитие на съвременната литература.

В списанието са застъпени рубриките: *Проблеми на съвременната литература*, *Въпроси на литературното наследство*, *Творчески анкети*, *Из литературния живот в чужбина*, *Българската литература в чужбина*, *Научни съобщения и документи*, *Спомени*, *Преглед и Хроника*.

През 1968 г. Литературна мисъл ще отрази най-интересните литературни явления у нас и в чужбина. Списанието ще поднесе на многобройните си читатели разнообразен литературен материал за творческата дейност на най-видните съвременни поети и белетристи.

Записването на абонати се извършва във всички ПТТ станции и от обществените пълномощници по печата до 20 декември 1967 год., а след тази дата в Издателството на Българската академия на науките, София 13, Гео Милев, ул. 36, тел. 72—41—25, и в книжарницата на Българската академия на науките, София, Раковски 135, тел. 87-97-86.

В книжарницата ще намерите излезли цели годишници и отделни книжки от списанието.